

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Marie Součkové a JUDr. Milady Haplové v právní věci žalobkyně: **V. H.,** zastoupené Mgr. Richardem Frommerem, advokátem se sídlem Olomouc, tř. Svobody 31, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra,** se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě č. j. 60 Az 37/2004 – 30 ze dne 24. 6. 2004,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Včas podanou kasační stížností napadla žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) shora uvedený rozsudek Krajského soudu v Ostravě, kterým byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí žalovaného č.j. OAM-285/VL-10-12-2004 ze dne 4. 2. 2004. Tímto správním rozhodnutím byla žádost stěžovatelky o udělení azylu podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (azylový zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „azylový zákon“) zamítnuta jako zjevně nedůvodná neboť stěžovatelka ve správním řízení neuváděla skutečnosti svědčící o tom, že by mohla být vystavena pronásledování z důvodů uvedených v § 12 cit. zákona. Soud dospěl k závěru, že žaloba nebyla důvodná, neboť skutečnosti uváděné stěžovatelkou ve správním řízení, tj. potíže se soukromou osobou spočívající ve

vyhrožování a vymáhání již splatného dluhu po stěžovatelce a jejím manželovi, nejsou podřaditelné pod žádný z důvodů pro udělení azylu. Žalovaný proto podle soudu nepochybil, jestliže žádost o azyl zamítl jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. g) azylového zákona. Vzhledem k tomu krajský soud v souladu s § 78 odst. 7 zák. č. 152/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), žalobu jako nedůvodnou zamítl.

V podané kasační stížnosti stěžovatelka napadá rozsudek krajského soudu v celém rozsahu z důvodu chybné aplikace zákona, kdy soud stejně jako žalovaný dovodil, že nárok na udělení azylu není. Stěžovatelka má zato, že jí na Ukrajině hrozí násilí ze strany manželova věřitele a že takovýto způsob vymáhání dluhů je zapříčiněn i tolerován vládní politikou Ukrajiny a měl jí být azyl udělen. V doplnění kasační stížnosti napadla rozsudek krajského soudu z důvodu nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky, zda byla naplněna ustanovení § 12, § 13 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb. v platném znění či nikoli, tedy z důvodu uvedených v ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Ze správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že stěžovatelka ve správním řízení jako důvod své žádosti o azyl uvedla skutečnost, že na Ukrajině je jí vyhrožováno věřitelem, od něhož si v r. 2001 společně s manželem vypůjčili peníze, které pak nemohli vrátit v plné výši a proto se rozhodli odjed do ČR, aby se před věřitelem ukryli. Věřitel se domáhal splacení dluhu poté, co nebyli schopni zbylou dlužnou částku vrátit v termínu, navštěvoval je a vyhrožoval jim zabitím. Stěžovatelka s ním do styku osobně nepřišla, o pomoc se na nikoho neobrátili. Již na Ukrajině se rozhodla, že bude žádat o azyl v ČR poté, co jí o této možnosti informovala kamarádka. Na Ukrajině neměla stěžovatelka žádné problémy, podle jejího prohlášení proti ní nikdy nebylo vedeno trestní stíhání, nebyla politicky aktivní a rovněž potvrdila, že důvodem její žádosti o azyl je snaha o legalizaci pobytu v ČR.

Podle § 16 odst. 1 písm. g) cit. zákona se žádost o udělení azylu zamítne jako zjevně nedůvodná, jestliže žadatel neuvádí skutečnost svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12. Podle § 16 odst. 2 cit. zákona lze takové rozhodnutí vydat nejpozději do 30 dnů od zahájení řízení o udělení azylu.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek Krajského soudu v Ostravě v rozsahu důvodů uvedených v kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost není důvodná.

Podle zjištění Nejvyššího správního soudu v daném případě byly dány důvody pro zamítnutí žádosti stěžovatelky jako zjevně nedůvodné z důvodu uvedeného v § 16 odst. 1 písm. g) azylového zákona. Ve správním řízení bylo dostatečným způsobem zjištěno, že stěžovatelka, ale zejména její manžel měli na Ukrajině problémy s věřiteli, od kterých si půjčili peníze na podnikání, a kteří po nich požadovali zaplacení dluhu po jeho splatnosti a kteří jim posléze začali vyhrožovat. Jiné problémy stěžovatelka podle svého sdělení ve správním řízení neměla. Šlo tedy o problémy se soukromými osobami, jejichž jednání bez vazby na státní strukturu lze považovat za pronásledování ve smyslu azylového zákona pouze tehdy, je-li je možno připsat státu v tom smyslu, že je státem podporováno či trpěno nebo že stát není schopen odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před takovým jednáním. Z informací obsažených ve spise nelze dovodit, že by stát jednání uvedených soukromých osob podporoval. Stěžovatelka a její manžel se poté, co jim bylo vyhrožováno, neobrátili na policii ani na žádný jiný příslušný orgán se žádostí o pomoc. Za takových okolností však nelze negativní chování soukromých osob vůči stěžovatelce bez dalšího přičítat státu, resp. nelze učinit závěr, že domovský stát není schopen odpovídajícím způsobem ochranu před takovým jednáním zajistit. Nejvyšší správní orgán zjistil, že stěžovatelka ve správním

řízení nejen netvrdila, že je pronásledována nebo že má důvodné obavy z pronásledování z důvodů uvedených v § 12 cit. zákona, nýbrž netvrdila ani to, že by byla vůbec pronásledována ve smyslu § 2 odst. 6 cit. zákona. Za takových okolností byly ve správním řízení splněny zákonné podmínky pro to, aby žalovaný ve lhůtě 30ti dnů ode dne zahájení správního řízení o udělení azylu vydal rozhodnutí o zamítnutí žádosti jako zjevně nedůvodné podle § 16 odst. 1 písm. g) cit. zákona. Učinil-li tak, pak neměl žalovaný správní orgán a následně ani krajský soud povinnost zjišťovat důvody pro udělení azylu podle § 12 azylového zákona. Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud nezjistil naplnění stížního důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Nejvyšší správní soud s poukazem na výše uvedené, tedy obdobně jako krajský soud dospěl k závěru, že žalobou napadené rozhodnutí bylo v souladu s § 16 odst. 1 písm. g) azylového zákona. Ve vlastním řízení pak nezjistil naplnění řádně uplatněného důvodu kasační stížnosti a proto kasační stížnost podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

S přihlédnutím k § 78b odst. 1 azylového zákona, podle něhož se cizinci, který předloží doklad o podání kasační stížnosti proti rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí Ministerstva ve věci azylu a návrhu na přiznání odkladného účinku, udělí na žádost vízum za účelem strpění pobytu, nerozhodoval Nejvyšší správní soud samostatně o žádosti o přiznání odkladného účinku podané kasační stížnosti.

Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona (§ 60 odst. 1 ve spoj. s § 120 s. ř. s.). Žalovaný správní orgán měl ve věci úspěch, nevznikly mu však náklady řízení o kasační stížnosti přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti. Soud mu proto náhradu nákladů řízení nepřiznal (§ 60 odst. 1 ve spoj. s § 120 s. ř. s .).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 25. ledna 2006

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu